

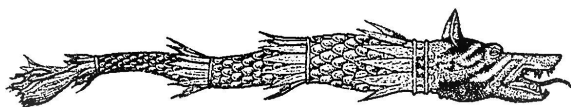
FICTIUNE

IURI FLOROIU
**VEGHETORII
FOCULUI VIU**

EDITURA
Darclée

IURI FLOROIU
VEGHETORII FOCULUI VIU

ȚINE MINTE, COPILE!

Poate că vom pierde această bătălie, poate că ne vor lua și aurul, și fierul, și sarea, și pădurile, dar niciodată nu vom putea fi înfrânți cu adevărat! Avem ceva cu mult mai prețios decât toate bogățiile lumii: dorința de libertate și sufletele nemuritoare!

Câtă vreme nu ne vom pierde credința, câtă vreme neamul nostru va mai avea un apărător care să vegheze hotarele țării, vom trăi prin el și vom renaște.

Fiindcă noi suntem d'acia de la începutul timpului, urmași ai primilor trăitori pe acest pământ sfânt. Semințele vieții plantate de moșii noștri au rădăcini adânci și sunt atât de întinse, încât nimeni nu le va putea smulge vreodată. De la Marea cea Mare la izvoarele bătrânului Danubius și până la temelia munților înalți, noi cu trupurile, sufletele și sângele nostru am crescut, apărat și sfințit aceste rădăcini, care înseamnă tăria și veșnicia noastră!

SĂ NU UIȚI VREODATĂ!

UN ALT NUME PENTRU SOARTĂ...

Mă desprind de trupu-mi chinuit și încep să rătăcesc deasupra câmpului de bătaie. Printre numeroasele corpuri încremenite de spasmele morții, văd doar puține mantii albe și scuturi cu capete de lup. Înseamnă că frații mei au fost mai vrednici decât mine! Mă îndrept spre capătul văii, unde lupta continuă cu înverșunare. Capcana este complet închisă și, fără nicio cale de scăpare, romanii își vând scump pielea. Astăzi nu se iau prinși, nu există îndurare!

Într-o dispunere ascuțită, sute de luptători cu mantii albe tocmai s-au înfipt într-o cohortă dușmană. Rotindu-și ucigător măciuca ghintuită, îl văd pe uriașul Durdan în vârful formației, iar lângă el, scânteierile nemiloase ale falxurilor. Ca la instrucție, aripile noastre s-au întins fulgerător și i-au coplesit total pe romani! Îmi vine să chiui: așa, fraților, nu vă lăsați!

În cumplita învâlmășeală, reușesc să-mi mai văd câțiva dintre prieteni... dar unde-i Karbalos? Nu-l văd, nu-l văd! Gândul că s-ar putea să fi pierit mă neliniștește. Îl iubesc și prețuiesc ca pe al doilea tată, nu doar ca pe un comandant. Oriunde ai fi, bunule Karbalos, știu că va veni ceasul când ne vom reîntâlni în fața judecății lui Zamolxis și sper că vei fi mândru de mine! Numele ce mi l-ai dăruit l-am purtat cu cinste și vitejie!

Vremea era rece și se simțea apropierea iernii. Bruma dimineții presăruse praf de stele pe iarbă și pe crengile copacilor, dar acum soarele strălucea. Înfolit bine, mă jucam cu Ursei. Pe

Zonaras l-am observat doar când era la poartă. De fapt, Ursei m-a făcut atent, căci întrerupând smotoceala reciprocă, s-a dus vesel spre inimosul preot care ne intrase în curte.

— Parc-ai mai crescut! Ce mai faci, copile? m-a întrebat zâmbind cald, în timp ce-l scărpinga între urechi pe Ursei. Unde este mumă-ta?

— Păi, în casă, face pită, iar eu... chiar că m-am mai înălțat! Pe zi ce trece sunt mai voinic! m-am sumețit.

— Să știi că așa este și așa va fi! mi-a spus Zonaras intrând în casă.

Nu știi despre ce au discutat, dar imediat după plecarea sacerdotului, mama a fugit la moș Fulvius și l-a rugat să se ducă la tata, în tabăra de inițiere a tinerilor luptători, și să-i aducă aminte că peste trei zile va fi Ziua Lupului.

Nu bănuiam absolut nimic din ceea ce avea să urmeze. Muica trebăluia de dimineața până seara, de parcă nu mai avea astâmpăr. Din cuptor scotea colaci aromitori, pe masă erau ulcele noi pentru vin, în oale largi se lăfăiau faguri de miere, iar brânza proaspătă se odihnea în așternuturi curate de pânză albă.

Ce dragă îmi era mama! Din când în când se oprea din treabă și mă privea cu ochi calzi, parcă ușor aburiți de roua iubirii ce mi-o purta. Știam, simțeam că mă iubea și nu era nevoie să mi-o spună. Doar eram bărbat!

Așa cum era, micuță de statură și mlădioasă ca o trestie, nu știi de unde avea atâta putere. Taica fiind plecat mai mult la război și în tabere, ea era stâlpul casei și... nu se plângea! Sprâncene frumos arcuite pe fața-i ovală, ochii de un albastru-verzui și păr ca spicul de grâu, împletit în două cozi groase, răsucite meșteșugit în creștetul capului. În serile lungi de iarnă, murmurând descântece din vechime, ne împodobeau straietele cu meșteșugite cusături, menite să ne țină sănătoși și să ne apere de vrăjmașii văzuți și nevăzuți. De un lucru eram sigur: aveam cea mai bună și frumoasă mamă!

În a treia zi, pe când soarele era ridicat de-o suliță pe cer, moș Fulvius s-a întors cu taica, Zonaras și Karbalos. Ce bucurie! Aburi subțiri se ridicau din caii nădușiți de goana mare.

— Bine c-ați ajuns la timp, bărbate! a zis cu emoție în glas maica, în timp ce-l îmbrățișa. Totul este gata, așa cum am vorbit cu Zonaras. Ce să v-aduc? Ceva d-ale gurii, niște vin? a continuat ea, privind întrebător spre bărbații care, sporovăind veseli, parcă ne luminau casa.

— Doar apă, Zia! Întâi să facem ce avem de făcut, apoi... om mănca și-om petrece!

Și curând, totul a căpătat altă semnificație pentru mine.

Într-o copoie nouă, mama a turnat apă încălzită și, gol-goluț, m-a îmbăiat frecându-mi energic trupul cu mănunchiuri de busuioc. După aceea, m-a îmbrăcat cu o cămașă nouă de in. Oare ce mă mai aștepta?

Tata și-a scos sabia din teacă și a pus-o pe mijlocul mesei, iar lângă arma proaspăt lustruită, mama a așezat un colac împletit și câteva monede de argint.

Dintr-un burduf de piele, Zonaras a turnat apă într-o oală largă.

— Mai întâi să ne purificăm cu apă sfântă, prieteni! i-a invitat pe toți cei prezenți. *Așa cum Danubiusul izvorăște din munții înalți și nimic nu-l poate opri până la Marea cea Mare, așa și lumina să gonească întunericul, curajul să învingă frica, sănătatea să alunge boala, iar gândurile și sufletele noastre să fie curățate de tot ce-i rău. Slavă lui Zamolxe!* a continuat preotul și, primul, și-a cufundat mâinile în apă, urmat de toți ceilalți.

Strângându-mă la piept cu duioșie, taica m-a pus cu picioarele goale pe fierul sabiei. Cât de rece era! Înfiorat cu totul, am început să tremur ușor. Dacă-mi era frig sau teamă, nu-mi mai amintesc...

Parcă simțindu-mi starea, tata m-a privit în adâncul ochilor, m-a cuprins de subțiori și m-a ridicat de trei ori spre grinda casei, în timp ce, fără a-și desprinde privirea de a mea, a rostit cu voce gravă:

— *Fiule, să te înalți frumos, sănătos și în lumină! Să crești tare și puternic precum fierul, ager la minte precum săgeata bine slobozită din arc și curajos precum lupul! Să fii cumpătat și darnic precum pământul! Nimeni și nimic să nu-ți poată încurca drumul vieții și curățenia sufletului!*

— Zargenas, Zia, fiul vostru a pornit pe cărarea deschisă de însuși Zamolxis! a intervenit Zonaras. Am fost la Sarmizegetusa și acolo, în Templul Soarelui, am vorbit cu Marele Preot despre copilul tău. Prietene, îți pot spune că îl știe pe vlăstarul tău încă din momentul când a țipat prima oară la această viață. În aceeași zi cu pruncul tău s-au mai născut și alți câțiva copii ai Daciei. Nu au venit întâmplător, sunt așteptați, *sunt cei aleși* pentru a străbate o cale lungă și grea, al cărei capăt este departe, dincolo de timpul pe care ni-l putem închipui astăzi. Dar ca menirea fiului tău să se împlinească, numele lui trebuie schimbat. Știu, vă este greu, a continuat, observând schimbul alarmat de priviri dintre mama și tata. I-ați dăruit un nume frumos, care vă sfințește dragostea pentru el, însă ajutați-l să pășească pe drumul ce i-a fost hărăzit!

— Atunci... așa să fie, Zonaras! a oftat mama, după ce, timp de câteva clipe, s-a sfătuit din ochi cu taica. Simt că ceva în sufletul meu se rupe. Tare mă doare, dar n-am să fim noi cei care să ne împotrivim voinței zeilor, mai ales că deja i-au hotărât destinul. Dar ce vor zice și sătenii când ne vom striga copilul cu noul nume? Ce vor crede despre noi?

— Lăsați această aparentă dificultate în seama zeilor și... a mea! Puteam să înfăptuiesc această lucrare în taină, fără știrea voastră sau a altora! a ridicat puțin glasul preotul. Dar am vrut să știți, să fiți părtași la această schimbare benefică din viața fiului vostru. Ce-i doriți? Să fie în continuare slab și bolnăvicios sau să devină un dârz luptător pentru viitorul Daciei? De voi și de odrasla voastră depind anumite fapte ce se vor săvârși sau nu în perioada următoare. Deci?

Ascultam cu mare atenție discuția celor mari și, dintr-odată, totul în mintea mea s-a luminat și a căpătat sens. Puteam fi și eu precum ceilalți, puteam spera la o altă soartă! Am sărit din brațele tatii și am strigat cât mă țineau plămâni:

— Eu... eu vreau! Cei de seama mea deja călăresc, întind arcurile, se cațără după poame în cei mai înalți copaci, iar eu nu am putere nici cât o fată! Uitați-vă la mine, m-am săturat să fiu privit cu milă, să fiu dat deoparte ca să nu pășesc ceva! Visez și eu să pot merge în taberele de instrucție, să fiu un adevărat bărbat, să pot cândva să mă mândresc în fața copiilor mei cu ce-am făcut

în astă viață. Dar cum, cu ce, cu astea? Și ridicând mâinile spre tavan, mânecele cămeșii mi-au alunecat, dezgolindu-mi brațele subțiri, numai piele și os. Dacă schimbarea numelui mă poate ajuta să ajung așa cum trebuie și vreau să fiu, atunci nu mai stați pe gânduri, faceți-o! Acum, grabnic! Mamă, tată, știu că-mi vreți binele, că mă iubiți, că acum vă gândiți să nu greșiți în alegere, însă... poate că am găsit rezolvarea. Aveți încredere în mine?

Uluiți cumva de dezlănțuirea mea, mama și tata s-au privit iarăși. Ceva în expresia lor se schimbase și am înțeles că aveau de gând să mă sprijine oricare ar fi fost soluția găsită de mine.

— Tată, este Karbalos fratele tău de sânge?

— Da, copile, neîndoielnic!

— Atunci... este mult mai ușor.

Întorcându-mă spre falnicul oștean, l-am întrebat direct:

— Bădie Karbalos, n-ai vrea să-mi dai un nume? Știu de la moș Fulvius că ești de loc de dincolo de Danubius și că în timp ce erai la război, auxiliarii romanilor au pătruns în satul tău, i-au ucis pe cei care li s-au împotrivit, iar pe restul i-au luat în sclavie. Însă decât să ajungă în lanțuri, femeia ta și-a luat zilele. Iar odată cu ea, s-a dus la Zamolxis și pruncul vostru nenăscut. Dăruiește-mi mie numele pe care urma să-l poarte fiul tău și îți jur c-am să-l cinstesc cât voi trăi!

— Kritas, a spus mai întâi în șoaptă, Karbalos, iar apoi a repetat cu voce tare: Kritas, Kritas, Kritas, băiatul tatii!

La fiecare repetare a numelui, glasul său avea inflexiuni diferite... oare ce amintiri dureroase îi trezisem cu rugămintea mea?

— Copile, dacă cei care ți-au dat viață sunt de acord, și eu *îmi doresc ca odată cu tine să crească strălucirea numelui ce-l hărăzisem fiului meu.*

Cu brațele deschise, tata s-a îndreptat spre Karbalos și l-a îmbrățișat frățeste:

— Prietene, ce dar frumos și greu îi faci băiatului nostru!

Ochii mamei se luminaseră și lăcrimau stele.

De obicei taciturn și greu de impresionat, moș Fulvius și-a dres vocea, apoi a rostit răspicat:

— Apoi... bag samă că în acest copil, pe care și eu îl îndrăgesc, va mai răsări încă un suflet, cel al lui Kritas, care n-a apucat

să trăiască o viață. Asta da, minune a zeilor! Și mai este ceva: odată cu numele, flăcăiandrul acesta va căpăta și încă un părinte. Karbalos, ești pregătit ca în Kritas să-l vezi crescând și pe fiul tău, să-i auzi vocea, să-l sfătuiеști, să-l ajuți la greu și să-l pedepsești dacă încalcă legile sfinte?

— Cu drag! Atâta timp cât voi face umbră acestui pământ, îi voi fi alături, dar... până la o limită: pedepse are cin' să-i dea, hohoti Karbalos.

— Oameni buni, se apropie miezul nopții! Haideți să purcedem la ce mai avem de făcut, iar restul... pot să mai aștepte, a intervenit Zonaras. Puțină liniște, vă rog!

În tăcere, preotul și-a împreunat mâinile în dreptul pieptului, le-a deschis apoi spre exterior, iar razele aurii de lumină care au început să țâșnească din palmele sale au umplut toată încăperea. În această postură stranie, Zonaras a început să se rotească din spre miazănoapte spre apus, rostind clar și răspicat:

— În numele și cu ajutorul Primilor Învățători, eu spun: din această clipă, să se știe de către toți cei care viețuiesc în această lume și nu numai. De acum, tot ce s-a știut despre ce-a fost și cum a fost acest prunc, uitat fie de toți și toate! El este Kritas, sosit aici și acum prin voința zeilor, și nu altcum! Așa să fie și nu altfel!

Scâlțați de lumina aurie care părea că trece și dincolo de pereții casei, mama, tata, Karbalos și moș Fulvius împietriseră cu ochii larg deschiși, prinși într-o clipă nesfârșită...

— Kritas, vino lângă mine! m-a chemat Zonaras.

— Kritas? Da, eu sunt Kritas! am zis cu voce tare și, pronunțându-mi numele, am simțit că mintea mea se desfereca de povara ce o încețoșase atâta vreme.

Zâmbind (oare îmi citea gândurile?), preotul m-a întins pe masă și m-a stropit cu apa sfințită. Fără a mă atinge, Zonaras a început să treacă cu mâinile pe deasupra corpului meu, de la cap spre picioare și înapoi. La fel de intensă, lumina aurie care îi țâșnea din palme o percepeam ca un val cald, greu, dar plăcut de greu. Eram din ce în ce mai toropit și... am adormit. La un moment dat, fără să-mi dau seama cum și de ce, am început să zbor. De sus, m-am văzut lungit pe masă și în timp ce Zonaras

mă învăluia cu raze aurii, am trecut ușor prin acoperiș. Ca un răsărit de soare, casa noastră lumina întreaga vale și chiar dincolo de ea. Ce frumos era! Liber, ușor, fericit, pluteam din ce în ce mai sus când am auzit vocea imperativă a preotului:

— Kritas, întoarce-te imediat! Este prea devreme!

Am coborât într-o străfulgerare de clipă și, brutal, m-am recontopit cu mine. Eram amețit și îmi era frică să mă trezesc. Nu-mi doream decât să-mi reiau visul, să zbor iarăși!

— Vei avea destul timp pentru ce-ți dorești acum, copile! mi-a spus Zonaras, confirmându-mi astfel că-mi descifra toate gândurile. Mai ai răbdare, căci trebuie să te întremezi, iar apoi... să înveți. *Drumul spre ceruri este frumos, dar așa cum îți dorești să zbori spre lumină, poți fi atras de întuneric, și nu oricine mai poate regăsi drumul de întoarcere!*

— Deci... n-am visat?

— Nu, copile, doar te-am lăsat să-ți descoperi și să-ți încerci aripile, mi-a răspuns preotul, în timp ce-mi puneă mâna dreaptă pe creștet, iar cealaltă pe piept.

M-a cuprins deodată o căldură puternică, pe care o simțeam răspândindu-se în tot trupul. Palmele mi se încinseseră, tălpile îmi ardeau, iar inima bătea să-mi spargă pieptul.

Karbalos îmi făcuse un dar neprețuit și din acel moment eu, Kritas, fiul lui Zargenas, de la zi la zi am devenit mai puternic și am început să cresc ca prin minune, fără să mă mai îmbolnăvesc vreodată. De mult dorită și visată, în mine se aprinsese vâlvătaia care-mi ardea vechea viață și o întețea pe cea nouă.

CUPRINS

CALEA SPRE ZAMOLXIS / 7
TÂNĂRUL REGE / 8
ROMANII / 14
KARBALOS / 17
PREVESTIRI / 24
UN ALT NUME PENTRU SOARTĂ... / 28
PAȘI PRIN TIMP... / 35
SFATURI DE TAINĂ / 40
MOȘTENIREA / 50
NĂLUCIREA VIE... / 60
RĂZBOI ÎN CER ȘI PE PĂMÂNT / 63
AMBUSCADA LUPILOR / 81
LEGEA PĂMÂNTULUI / 98
ȘI ZEII MOR! / 107
UN ALT FEL DE RĂZBOI / 117
VII ȘI NEVII / 124
ADUNAREA LUPILOR TINERI / 147
INSTRUCȚIA / 161
FULVIUS GETA / 167
RAZA DE SOARE / 192
VREMURI DE TULBURARE / 202
CHIPUL IUBIRII / 216
CENUȘĂ ȘI SÂNGE / 220
VEGHETORII ALTARULUI NEMURIRII / 228
CUVÂNTUL AUTORULUI / 235
GLOSAR / 236

Povestea scrisă de Iuri Floroiu ne poartă înapoi în timp, pe tărâmul nepieritor ocrotit de Zamolxe, în universul Daciei lui Decebal.

Veghind la bunul mers al țării stau o mulțime de daci, unii trecuți în celălalt plan, alții conducând țara cu mână de fier, precum regele Decebal, alții antrenându-se în oastea Lupilor tineri, precum personajul principal, Kritas, alții făcând ușoară trecerea între planuri, precum Marele Preot Vezina sau magul Zonaras, cu toții pregătindu-se să-i înfrunte pe romanii care făceau dese incursiuni peste Danubius, tulburându-le liniștea.

Născut cu o înzestrare specială, Kritas devine pentru autor prilej de a ne introduce în lumea uriașilor, plăcuțelor de ceramică, brățărilor de aur dacice sau clarsimțurilor, îmbinând realismul magic și limbajul arhaic cu date istorice reale și locuri adevărate și oferind tot atâtea motive de a citi cu plăcere povestea celor care veghează de dincolo de Timp – *Veghetorii Focului Viu*.

ISBN 978-606-9010-50-1

9 786069 010501

www.edituradarcler.ro